

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P8_TA(2017)0060

A vízumkölcönösség területén fennálló kötelezettségek

Az Európai Parlament 2017. március 2-i állásfoglalása az 539/2001/EK rendelet 1. cikkének (4) bekezdése értelmében a Bizottság vízumkölcönösség területén fennálló kötelezettségeiről (2016/2986(RSP))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az 539/2001/EK tanácsi rendeletre¹ és különösen annak 1. cikke (4) bekezdésére (a kölcönösségi mechanizmus),
- tekintettel a Bizottság „A jelenlegi állás és a lehetséges további lépések a vízumpolitika területén egyes harmadik országokkal fennálló kölcönösség nélküli helyzet tekintetében” című, 2016. április 12-i közleményére (COM(2016)0221),
- tekintettel a Bizottság „A jelenlegi állás és a lehetséges további lépések a vízumpolitika területén egyes harmadik országokkal fennálló kölcönösség nélküli helyzet tekintetében” című, 2016. július 13-i közleményére (az április 12-i közlemény nyomon követése) (COM(2016)0481),
- tekintettel a Bizottság „A jelenlegi állás és a lehetséges további lépések a vízumpolitika területén egyes harmadik országokkal fennálló kölcönösség nélküli helyzet tekintetében” című, 2016. december 21-i közleményére (az április 12-i közlemény nyomon követése) (COM(2016)0816),
- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 17. cikkére és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 80., 265. és 290. cikkére,
- tekintettel a vízumkölcönösség területén fennálló kötelezettségekről szóló, 2016. december 14-én Strasbourgban tartott vitájára,
- tekintettel az 539/2001/EK rendelet 1. cikkének (4) bekezdése értelmében a Bizottságnak a vízumkölcönösség területén fennálló kötelezettségei tárgyában a Bizottsághoz intézett kérdésre (O-000142/2016 – B8-1820/2016),
- tekintettel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság állásfoglalási indítványára,

¹ HL L 81., 2001.3.21., 1. o.

- tekintettel eljárási szabályzata 128. cikkének (5) bekezdésére és 123. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az unió vízümpolitikájának egyik iránymutató kritériumaként a vízümkölcsönösség általánosságban azt jelenti, hogy az uniós polgárokra ugyanazok a feltételek vonatkozzanak, amikor egy harmadik országba utaznak, mint annak a harmadik országnak az állampolgáira, amikor az Európai Unióba utaznak;
- B. mivel a vízümkölcsönösségi mechanizmus célja egy ilyen vízümkölcsönösség megvalósítása; mivel az Unió vízümpolitikája megtiltja az egyes tagállamok számára, hogy vízümkötelezettséget vezessenek be az 539/2001/EK rendelet II. mellékletében szereplő valamely harmadik ország állampolgárai tekintetében (azon országok, amelyek állampolgárai rövid távú tartózkodás esetén mentesülnek a vízümkötelezettség alól);
- C. mivel a kölcsönösségi mechanizmust 2013-ban a Parlament társjogalkotóként való közreműködésével felülvizsgálták, tekintettel arra, hogy azt ki kellett igazítani a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének fényében, valamint az Európai Unió Bíróságának a másodlagos jogalapokkal kapcsolatos ítélezési gyakorlatának megfelelően, továbbá azért, hogy „a szolidaritás jegyében uniós válaszként szolgáljon abban az esetben, ha az 539/2001/EK rendelet II. mellékletében szereplő valamely harmadik ország vízümkötelezettséget ír elő legalább egy tagállam állampolgáiraival szemben” (az 1289/2013/EU rendelet (1) preambulumbekkezdése);
- D. mivel a kölcsönösségi mechanizmus egy kölcsönösség nélküli helyzetből kiinduló, konkrét határidőket és intézkedéseket előíró eljárást határoz meg, amelynek célja, hogy a kölcsönösség nélküli kiindulási helyzetet megszüntesse; mivel ennek belső logikája olyan intézkedéseket von maga után, amelyek az érintett harmadik országgal szembeni fokozott szigorúságot eredményeznek, beleértve végső soron az érintett harmadik ország valamennyi állampolgára esetében a vízumentesség felfüggesztését (a kölcsönösségi mechanizmus alkalmazásának második szakasza);
- E. mivel „a kölcsönösségi mechanizmus alkalmazásának második szakaszában való megfelelő európai parlamenti és tanácsi részvétel biztosítása érdekében – tekintettel arra, hogy az 539/2001/EK rendelet II. mellékletében szereplő valamely harmadik ország valamennyi állampolgára esetében a vízumentesség felfüggesztése és annak a tagállamokra, a schengeni társult országokra és magára az Unióra, konkrétan a külkapcsolatokra és a schengeni térség általános működésére gyakorolt horizontális hatásai politikailag különösen érzékeny kérdésnek minősülnek – a Bizottságot fel [kellett] hatalmazni arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikke szerint jogi aktusokat fogadjon el a kölcsönösségi mechanizmus egyes elemeire vonatkozóan”, beleértve vízumentesség felfüggesztését az érintett harmadik ország valamennyi állampolgára esetében;
- F. mivel „az Európai Parlament vagy a Tanács úgy határozhat, hogy a felhatalmazást visszavonja” (EUMSZ 290. cikke (2) bekezdésének a) pontja);
- G. mivel a felhatalmazáson alapuló jogi aktus „csak akkor léphet hatályba, ha a Parlament vagy a Tanács a jogalkotási aktusban előírt határidőn belül nem emel ellene kifogást” (EUMSZ 290. cikke (2) bekezdésének b) pontja);

- H. mivel a Bizottság az Európai Unió Bírósága előtt megtámadta a kölcsönösségi mechanizmus alkalmazásának második szakaszában a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok választására vonatkozó jogalkotói döntést, és mivel a Bíróság azonban helyesnek ítélte a jogalkotó választását (C-88/14. sz. ügy);
- I. mivel a mechanizmus egyértelműen kötelezettségeket és feladatokat jelent a Parlament és a Tanács, valamint a Bizottság számára a kölcsönösségi mechanizmus különböző szakaszaiban;
1. úgy véli, hogy a Bizottság köteles felhatalmazáson alapuló jogi aktust elfogadni – amelyben ideiglenesen felfüggeszti a vízummentesség alkalmazását azon harmadik országok állampolgárai esetében, amelyek nem oldották fel a vízumkötelezettséget bizonyos uniós tagállamok állampolgárai számára – a vonatkozó értesítések közzétételének időpontját követő 24 hónapon belül, amely időszak 2016. április 12-én lezárult;
 2. az EUMSZ 265. cikke alapján felhívja a Bizottságot, hogy legkésőbb az ezen állásfoglalás elfogadásától számított két hónapon belül fogadja el a szükséges felhatalmazáson alapuló jogi aktust;
 3. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Bizottságnak, az Európai Tanácsnak, a Tanácsnak és a nemzeti parlamenteknek.